

GULABDAS BROKER

Truyện ba người

Surabhi

LÊ HUY OANH dịch

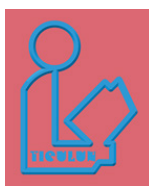

**VĂN số 162
15-9-1970**

TRUYỆN BA NGƯỜI
SURABHI

Gulabdas Broker

Lê Huy Oanh dịch

Paris * 02.2025

Truyện ba người

Gulabdas Broker

Người dịch: Lê Huy Oanh

*Bìa: **M. C. P***

*Nguồn: **Thư viện Tiểu Lùn***

Truyện ba người

GULABDAS BROKER

Người dịch: Lê Huy Oanh

Tập san VĂN
số 162 * 15.9.1970

Những trang sau đây được trích dịch từ cuốn “Asian PEN Anthology” do nhà văn Phi-luật-tân F. Sionil Jose chủ biên, nhà Solidaridad xuất bản năm 1966. Việc chọn và dịch đều do ông **Lê Huy Oanh**, một dịch giả quen thuộc của VĂN đảm trách.

Gulabdas Broker là một nhà văn Ấn độ. Ông đã từng theo học lại Porbunder và Bombay, đã đậu một bằng cấp về văn chương của trường Eiphinstone College ở Bombay. Ông đã hoạt động cho phong trào Civil Disobedience trong khoảng thời

gian 1930-1932 và bị kết án 16 tháng tù vào năm 1932. Ông là tác giả của hơn một tá tác phẩm, gồm 11 tập truyện ngắn, một tập những kịch - một - màn và một kịch dài. Kịch của ông đã được nhà cầm quyền Bombay tặng nhiều giải thưởng.

Bản Việt ngữ dưới đây được dịch theo bản Anh dịch nhan đề “Surabhi” của Gulabdas Broker.

Surabhi nghe thấy tiếng những bước chân tới gần. Nàng chạy bộ ra khỏi nhà tới cổng hàng rào quanh nhà và khám phá ra rằng đó chỉ là bác làm vườn. Thất vọng, nàng trở lại phòng khách và ném mình xuống chiếc xô-pha.

Miệng và cổ họng nàng khô ráo. Nàng cầm ly nước đã hết một nửa lên khỏi bàn trà và đặt miệng ly vào môi. Chiếc ly động vào môi khuấy động mau lẹ ký ức nàng. Nàng say sưa nhắm mắt lại và hai gò má nàng ửng đỏ. Nàng thả mình vào cái cảm giác thích thú đó trong vài phút. Rồi đột nhiên, hồ thẹn vì sự

dâm dăng với chính mình, nàng mở to cặp mắt và uống một hơi cạn ly nước.

Nàng cố giận dữ khi nàng nói lầm bầm: “Đồ mặt dày mày dạn! Làm sao hăn lại dám sàm sỡ với mình thế nhỉ?”

Không thể chịu đựng được những ý nghĩ chống chọi của mình, Surabhi vùng dậy khỏi chiếc xô-pha và bắt đầu đi đi lại lại không ngừng nghỉ trong phòng. Tuy nhiên đầu óc nàng càng lan man thêm với nhiều ý nghĩ:

“Hiển nhiên lúc ấy hăn biết những cử chỉ chống đối của ta thì yếu ớt và vô nghĩa mà.”

“Không phải vậy. Thật tình ta đã không thích hăn làm như thế, nhưng hăn táo bạo quá! Khi ta hướng cặp mắt giận dữ của ta vào hăn, hăn đã cười lớn một cách trơ tráo làm sao!”

“Ồ, nếu lúc ấy ta có ý muốn đồng tình phạm tội thì hẳn là ta đã không dờn bỏ chỗ đó ngay !”

Cái ý nghĩ cuối cùng đó khiến lòng nàng nhẹ nhõm, nhưng không nhẹ nhõm được lâu. Chẳng mấy chốc, những nghĩ buộc tội khác lại dày vò nàng.

“Có thật là ta đã không thích điều đó chẳng ? Tại sau lúc đó mình lại cứ khao khát được gặp lại hắn ? Tại sao mỗi lần nghe thấy tiếng động mình lại chạy nhào ra ? Tại sao mình lại thất vọng khi biết đó chỉ là kẻ nào khác chứ không phải hắn ? Tại sao ? Tại sao ? Tại sao ?”

Một khuôn mặt chập chờn trước mắt nàng — một khuôn mặt đẹp trai, có những nét thanh tú, mớ tóc đen lượn sóng, mắt mơ màng, hùng biện — và nàng nghe thấy một câu hỏi: “Ta có sẽ

nhận lấy một người đàn ông khác, chỉ một lần thôi không?”

Cặp môi nàng run lên.

Những đợt sóng ký ức, hết đợt nọ đến đợt kia nuốt chửng nàng, khiến cho da nàng gờn gợn, tâm tưởng nàng xoắn xang.

✱

Hôm đỏ, một buổi chiều. Bầu trời rực rỡ với ánh của mặt trời đang lặn.

Đó là cơ hội đầu tiên mà Surabhi đã có thể cùng đi ra ngoài với Suryakant. Họ vốn không có ý định đi xa, những mải chuyện trò lan man họ quên cả giờ giấc và đường xá cho tới lúc họ tới bãi biển. Bị những cái bóng dài của buổi chiều

cảnh cáo, nàng đã muốn trở về nhà thì Suryakant nói :

– Chúng mình hãy ngắm mặt trời lặn một lát.

– Thôi, thôi, trễ rồi.

Nàng đã phản đối một cách thực tình.

– Ô, thêm vài phút nữa thì có sao.

Một lát sau, chàng ta để rơi người xuống cát. Với trực giác của một người đàn bà, nàng nhìn chung quanh, cân nhắc tình thế. Nơi này tuyệt nhiên chẳng phải một chỗ thanh vắng lắm. Cách đó chừng vài “mã” có một nhóm người đang ngắm biển. Nhưng khi nàng ngồi xuống, dời hai bàn chân ra xa Suryakant, nàng đã tự thảo luận với mình: “Nếu chồng mình thấy cảnh này thì anh ấy sẽ nói sao ? Anh

ấy hẳn không ưa cảnh này. Nhưng tại sao anh ấy lại có thể phản đối chứ. Dầu sao Suryakant cũng không phải kẻ xa lạ. Và chẳng, cảnh này đâu có gì là tội lỗi.

✱

Trước khi họ biết là trời đã tối, thì ánh sáng buổi chiều đã rút hết và mặt trăng lộ dạng, đầy vẻ rực rỡ, để gặp gỡ đêm tối. Bãi cát và mặt biển đắm ánh trăng dịu dàng.

Đột nhiên Suryakant nói :

- Tôi nghe nói bà hát hay lắm mà.
- Làm sao anh biết ?
- Một thiên thần đã nói nhỏ điều đó cho tôi nghe. Không đúng vậy sao ?

– Dĩ nhiên không đúng. Tôi chẳng biết hát như thế nào cả.

Nhưng tiếng cười của nàng có tất cả sự du dương của những lục lạc đeo ở cổ chân đang reo lên, tiếng cười mâu thuẫn với lời tuyên bố của nàng.

– Bà cứ hát cho tôi nghe đi, rồi tôi sẽ nói cho bà nghe bà hát có hay không.

Suryakant vừa nói vừa dịch tới gần nàng, ngó nàng với đôi mắt đầy ý nghĩa. Nàng hoảng sợ về điều mà đôi mắt chàng thực sự đang cố nói lên.

Thật ra, đây chẳng phải lần đầu tiên Surabhi nhận thấy Suryakant nhìn nàng như vậy. Chàng ta gần như một người khách thông thường đến chơi nhà nàng. Thường thường chồng nàng, những buổi tối, mệt mỏi và uể oải, đã rút lui vào

phòng nghỉ, để vợ và bạn ngồi nói hết câu chuyện. Nhưng trong trường hợp như thế, an lòng giữa bốn bức tường nhà và với sự hiện diện đầy bảo đảm của chồng nàng ở phòng bên, nàng không cảm thấy lo ngại điều gì cả.

Nhưng chiều này, cái cảm giác về sự an toàn không có nữa. Nàng nhận thấy sự xấp tới gần của Suryakant và những cảnh thơ mộng chung quanh. Nàng nói một cách cá quyết :

– Chúng ta về thôi. Trời muộn quá rồi.

Suryakant không có một cử động nào nhằm đứng dậy cả.

– Không, tôi không đi nếu bà không hát cho tôi nghe một bài. Tôi biết bà hát hay lắm mà.

– Như vậy nghĩa là sao ?

Nàng vừa đứng dậy vừa hỏi một cách gay gắt.

– Như vậy chỉ có nghĩa là bà phải đáp ứng lời yêu cầu của tôi, nếu bà muốn tôi làm điều bà muốn. Hát đi nào.

Với lời lẽ đó, hấn kéo nàng xuống.

Thấy vẻ cả quyết của Suryakant, nàng quyết định là tốt hơn cả nên hát cho hấn nghe một bài để hấn thỏa dạ. trước khi nàng có thể nghĩ tới một bài ca, hấn đã đặt bàn tay hấn lên bàn tay nàng và biện hộ bằng giọng mơn trớn :

– Hát đi cưng. Một cô gái không được búống bình, nghe không !

Nàng rút bàn tay về:

– Tôi hát cái gì bây giờ ?

– Cũng có biết bài “Lửa yêu đương của em bùng cháy trong mắt em không ?

Nàng gật đầu.

– Vậy hát bài đó.

Nàng không hài lòng về sự lựa chọn đó của hẳn. Bài ca quá lãng mạn một cách sướt mướt. Nhưng nàng không muốn trì hoãn sự ra về thêm nữa, và do đấy, nàng hăng giọng và bắt đầu hát.

Giọng nàng du dương ngọt ngào, đầy cảm động. Chẳng mấy chốc bầu không khí vang lên những tình cảm được phát biểu trong bài hát và bởi nàng rất ưa âm nhạc nên nàng chìm đắm vào cái thế giới của chính nàng. Suryakant phá vỡ nỗi mê man ấy bằng câu : “Tại sao em nhìn chân trời ? Nhìn vào tôi chứ. muốn thấy ngọn lửa trong mắt em. Tôi muốn thấy

những con công xỏ đuôi múa trong mắt em. Nhìn tôi đi, cưng”,

Nàng nhìn hấn một cách miễn cưỡng, và hấn mỉm cười, dăm dăm ngó nàng với cặp mắt mơ màng.

Nàng cảm thấy buồn rầu khi bài hát chấm dứt và những lời ca cuối cùng tan trong sự mát mẻ của đêm tối.

Khi nàng quay lại ngó hấn một lần nữa, nàng thấy những ngôi sao sáng lấp lánh trong đôi mắt hấn ! Và, bằng giọng mơn trớn, hấn nói:

– Hay quá ! Giọng em ngọt ngào quá. Tôi phải biểu lộ với em sự tán thưởng của tôi. Tôi phải tặng em một món quà.

– Tôi không thích món quà gì cả. Đây, về thôi. Muộn quá rồi !

– Ô, nhưng tôi không thể để em về mà không bày tỏ với em là tôi say mê tiếng hát của em đến mức nào.

– Anh sẽ cho tôi cái gì đây ?

Nàng nói và trong một lúc trí nàng khuây lã đi vì vẻ đùa cợt của hắn.

– Cái này này. Hắn nói khi hắn kéo nàng tới gần hắn và áp môi hắn vào môi nàng trong một cái hôn mau lẹ.

Lúc đầu nàng quá thảng thốt để có thể suy nghĩ một cách rõ ràng, nhưng khi đã qua cơn thảng thốt thì điều mà nàng lo ngại trước hết chính là những kẻ đang ở gần đó. Liệu có ai đã trông thấy việc vừa xảy ra chẳng ? Hai người vừa mới đi qua trước đó là ai thế nhỉ ? Mặc dầu gió thổi mát mẻ, nhưng vầng trán nàng cũng mau chóng lấm tấm mồ hôi.

Tức giận, nàng la mắng hắn :

– Đồ vũ phu trơ tráo ! Sao anh dám,...

– Tại sao lại bảo là trơ tráo chứ ?

Hắn hỏi bằng một giọng vô tội và
hắn cười lớn làm tan cả nỗi phiền bức
của nàng.

– Nếu tôi biết mưu toan của anh như
vậy thì tôi đâu có hát cho anh nghe. Sao
anh dám tự ý làm vậy ?

– Em bức tức thật sao ? Đừng quá
đáng. Cho tôi hôn một cái nữa nhé, một
cái nữa thôi nhé ? Rồi em sẽ có thể yên
tâm.

Hắn lại cười lớn khi nói thế.

– Đồ trơ tráo, không biết xấu hổ !

Nàng nói và nàng tức giận vì cái vẻ không tin hiển nhiên của hắn vào những lời phản đối của nàng.

– Từ nay đừng có bao giờ nói chuyện với tôi nữa... không bao giờ... không bao giờ nữa.

Sau đó, nàng cũng chẳng còn chờ xem liệu hắn có đưa nàng về hay không, Nhưng hắn đã đưa nàng về. Tuy thế, trên đường về, hai người chẳng ai nói với ai một lời. Chỉ khi tới rất gần nhà nàng, hắn mới lên tiếng :

– Dầu em có nói trái ngược lại thế nào chẳng nữa, cũng vẫn có cảm tưởng là em sẽ nhớ buổi chiều hôm nay. Thật ra em không bất bình. Tôi sẽ gặp lại em một ngày gần đây... rất gần đây. Thôi, về nhé !

Nàng quá bức bối vì bối rối đến độ không nhìn lại.

✱

Một tiếng động yếu ớt, mơ hồ cắt đứt dòng tư tưởng nàng. Mặc dầu đã cả quyết là sẽ ngồi im tại chỗ, Surabhi vẫn cứ nhào ra ngoài. Một con chó đang cào vào cổng.

Thất vọng một lần nữa, nàng trở lại chiếc xô-pha và rên rĩ :

– Ô, ta quả là thú đàn bà yếu đuối !
Tại sao khao khát hãn như vậy ? Tại sao ta lại chờ đợi hãn một bốn chồn đến thế này, dầu đã xảy ra cái vụ chiều hôm đó ? Phải là vì vụ đó chăng ?

Surabhi im lặng một lát để tìm sự

bào chữa cho chính những lời tố cáo của mình. Nhưng sự bào chữa ấy cũng chỉ khiến nàng yên tâm được một lát thôi.

Ngay cả chồng ta cũng đã nhận thấy sự thay đổi ở ta. Bữa nọ anh ấy có hỏi “Này, Suru¹, em đang nghĩ tới ai mà nghĩ lung quá vậy ?” Ô, trời hỡi trời !

Và ta đã nói dối một cách trơ trẽn. Ta nói: “Dĩ nhiên ngoài mình ra thì còn ai nữa chứ !” Ô, ta quả là một con đàn bà gớm ghiếc !

Vẻ hổ thẹn bao phủ mặt nàng, “Ấy vậy mà ta vẫn cứ còn tiếp tục nghĩ tới Suryakant ! Ta vẫn còn khao khát gặp hân ! Nhưng dầu sao đi nữa hân lãng mạn thật, hân có tâm hồn thơ mộng ghê, và hân tự tin lắm. Và còn đôi mắt hân, ồ...

¹ Suru = tiếng rút ngắn của Surabhi, gọi cho thân mật (Chú thích của người dịch).

Bên ngoài lại có tiếng chân bước nhưng lần này Surabhi vẫn cứ ngồi nguyên tại chỗ.

“Không, không, ta sẽ không bận tâm nữa, ai đó ta cũng bất cần.”

Tiếng động tới mỗi lúc một gần hơn. Surabhi nín thở nhưng những ý nghĩ của nàng thách thức nàng. “Chàng ta đó, Suryakant đó. Đúng rồi. Ô, cảm ơn Trời !”

Nàng vội vàng dùng hai bàn tay vờ gọn mở tóc lại. Nàng nhanh nhẹn sắp lại những nếp chiếc sari². Tim đập thành thành, nàng chờ Suryakant xuất hiện.

Tiếng nói quen thuộc của người đưa thư vang lên: “Có thư nhé!”

Surabhi cảm thấy tê tái, sững sờ khi nàng đứng dậy nhận thư. Nàng vừa

2 Một mảnh vải lớn mà đàn bà Ấn thường khoác bên ngoài.

trở lại chiếc xô-pha vừa xem xét bì thư. Thư gửi cho chồng nàng. Hai chữ “Thư riêng” đập vào mắt nàng một cách tổ cáo. Đột nhiên một ý nghĩ bầu lấy nàng như những ngón tay đang bầu của sự nguy hiểm : “Ai gửi thư này chứ ? Trời ơi, biết đâu chả phải một trong số hai người đã trông thấy vụ chiều nọ ? Có thể là họ quen biết với chồng ta.”

Nàng cẩn thận xem xét từng phân trên chiếc bì thư. Nàng soi thư lên ánh đèn nhưng không có gì được tiết lộ cả. Ngay đến dấu nhà bưu điện cũng lơ mờ không rõ. Chắc hẳn các viên chức bưu điện đã toa rập với người viết thư trong việc giữ kín một sự bí mật độc ác ! — Nàng nghĩ thế.

Lúc này đã năm giờ chiều. Vào một giờ khác chồng nàng chắc chắn sẽ ở nhà. Vào một giờ khác hẳn nàng sẽ

hiện nguyên hình con người nàng — một người đàn bà trơ trẽn, tâm tính hay thay đổi, không trung thành ! Vào một giờ khác nàng hẳn sẽ mất sự thương yêu kính trọng mà nàng đã được hưởng từ trước tới lúc đó.

Một giọt lệ lăn xuống mà nàng. Cuộc hôn nhân đã được một năm rưỡi của nàng đã đầy hạnh phúc một cách kỳ diệu biết bao. Chồng nàng đã luôn luôn hiền dịu đến thế và đáng kính mến đến thế. Chưa có lần nào, chồng nàng nặng lời với nàng. Vậy mà, chẳng bao lâu nữa — chỉ trong một giờ - một hỏa diệm sơn hẳn sẽ phun lửa và những phún thạch tan chảy của sự khinh ghét của chồng nàng hẳn sẽ biến nàng thành không còn gì nữa.

*

Nàng rùng mình về ý nghĩ phải đối diện với chồng

Nàng vốn biết khả năng giữ bình tĩnh của chồng. Nàng vốn biết khả năng giữ bình tĩnh của chồng ngay cả trước thảm kịch. Ví thử chàng chỉ nói một cách buồn rầu và cam chịu : “Nàng Surabhi, nàng Suru, tại sao em đã làm vậy ? Anh đã đặt danh dự của nhà anh vào hai bàn tay Anh đã tin tưởng em rất nhiều. Em đã làm gì ? Surabhi à, em đã làm gì ?”

Hắn nàng sẽ chẳng bao giờ chịu đựng nổi một sự kết án lạnh lùng như thế.

Nàng xem xét bức thư một lần nữa, Kẻ viết thư đã cẩn thận từng chút để che chở cho nội dung bức thư. Nếu nàng hủy bức thư này thì rồi sao đây ? Nhưng trước hết nàng biết trong thư nói gì đã

chứ. Ồ, phải làm thế; nàng phải đọc thư rồi tiêu hủy nó đi.

Nhưng nếu đây là thư về công việc làm ăn thì sao ? Làm sao nàng có thể làm một việc hèn hạ thế ? Chồng nàng chưa từng bao giờ bóc thư của nàng. Há nàng đã chẳng lường gạt chàng nhiều rồi sao ? Há nàng đã chẳng có tội với chàng nhiều rồi sao ?

Với một quyết định cuối cùng, nàng liệng bức thư ra xa – càng xa chừng nào càng tốt chừng nấy. Bức thư trượt vào găm một cái tử gương.

Surabhi tự nói thẳng ra và nói lầm bầm : “Rõ thật mình đã coi một mô đất lớn bằng trái núi. Nếu hai người đó quen với chồng mình thì chắc chắn mình phải biết họ chứ.”

Lại một lần nữa nàng nghĩ tới Suryakant, rồi nàng lại vội vàng quay tâm tưởng nàng về với chồng nàng. Hai khuôn mặt chập chờn đằng trước nàng : một khuôn mặt thì đẹp trai, lãng mạn, tinh tế với đôi mắt linh động, nghịch ngợm ; khuôn mặt kia thì bình tĩnh, lạnh lùng, cô đọng và đầy vẻ tin yêu. Cả hai khuôn mặt đều tươi cười, một kẻ thì tươi cười với vẻ ham muốn, kẻ kia tươi cười với vẻ thương mến và tin cậy.

“Trời hỡi trời !” Surabhi rên rỉ.

Nàng đứng dậy khỏi chiếc xô-pha. Nàng phải đảm mình công việc mới được. Nàng chạy vào bếp.

Đã gần sáu giờ rưỡi. Giờ này hẳn chồng nàng sắp về. Đối với nàng lúc này, mỗi phút dài như một tiếng đồng hồ.

Sáu giờ ba mươi bảy... bảy... ba mươi bảy... bốn mươi năm...

Điều gì đã có thể khiến chồng mình phải nán lại thế ? Hay là có ai đã kể cho chàng biết chẳng ? Những người đàn ông khác, trong những hoàn cảnh tương tự, hẳn sẽ tổng khứ vợ đi. Nhưng chồng nàng hẳn sẽ chẳng nghĩ tới một biện pháp trừng phạt mạnh như thế. Hẳn chính chàng sẽ chuộc tội cho nàng. Hẳn chàng sẽ ngấm ngấm gánh chịu sự đau đớn.

Những dòng lệ hối hận chảy ròng ròng trên mặt nàng.

“Xin trời hãy đưa chàng về nhà bình yên. Xin trời đừng để chàng phải chịu một tai họa nào. Con hứa con sẽ chẳng bao giờ phản bội lòng tin yêu của chàng nữa.”

Tám giờ mười lăm... tám giờ rưỡi...

Surabhi cầu nguyện đi cầu nguyện lại với đấng Tối cao, hứa với Ngài đủ thứ.

Tám giờ bốn mươi lăm... Chín giờ...

Surabhi thất vọng đến cực độ, một nỗi thất vọng phát sinh từ niềm hối hận vì cái tư cách nông nổi của nàng, “Xin Ngài hãy để chàng về tới nhà bình yên và con xin thề là con sẽ kể cho chàng nghe tất cả... tất cả. Con sẽ thủ tất cả tội lỗi. Convui lòng nhận lãnh bất cứ sự trừng phạt nào mà chàng sẽ nhận thấy đáng với tội con. Nếu có phải bỏ nhà này ra đi con cũng xin chịu...”

✱

Những bước chân quen thuộc vang lên từ đồng sỏi trong bức tường rào. Surabhi, vấp vào các đồ vật bởi mắt mờ đi do bởi những giọt lệ chảy ra vì hổ thẹn và vì mặc cảm tội lỗi, chạy vào phòng tắm, vội vã rửa mặt. Nàng vội vàng chạy ra để đón chồng.

Trông chàng có vẻ cực kỳ mệt nhọc. Bằng một giọng giữ cái vẻ bình thản đến chừng nào mà nàng có thể giữ, nàng hỏi chồng với một nụ cười gượng gạo :

– Sao về trễ thế ?

– Ồ, nhiều công việc quá, việc nào cũng khẩn cấp.

Chàng nói một cách mệt mỏi khi chàng thả người xuống chiếc ghế tựa. Chàng nhắm mắt lại và không nói thêm gì nữa. Những nỗi sợ hãi tệ hại nhất của

nàng có vẻ như được chứng tỏ là đã thành sự thực. nhưng nàng đã quyết định thú nhận tất cả. Sự thú tội phải được thực hiện với bất cứ giá nào.

Chồng nàng mở mắt ra, mím một nụ cười tái nhợt và nói:

– Nào, Suru, chúng mình dùng bữa tối chứ.

– Rửa mặt đi cái đã. Em dọn bữa ăn lúc anh rửa mặt.

Lương tâm nàng la hét nàng: “Còn đợi đến bao giờ mới thú tội, Surabhi?” Nàng ngán ngừ vài phút rồi lấy hết can đảm nói :

– Em có chuyện muốn nói với mình. Chúng ta có thể dời bữa ăn lại một lát không ?

– Được chứ. Có chuyện gì vậy, Surabhi?

Cục hầu ở cổ họng nàng chuyển động ; nàng cố nói những ý tưởng của mình nhưng không có tiếng nói nào phát ra cả.

– Có chuyện gì vậy, Suru ?

– Ô, có gì đâu, chỉ có một phong thư!

Nàng nhặt phong thư ra khỏi gầm chiếc tủ gương và đưa nó cho chàng. Nàng có thể nghe tiếng trái tim mình đập thình thình như một chiếc đồng hồ treo khổng lồ. Nàng cố giấu những bàn tay run run.

Suýt nữa nàng ngã rũ xuống dưới chân chàng khi chàng bắt đầu lặng lẽ đọc thư. Nàng không sao có thể không nhìn vào mặt chàng dấu rằng chỉ một chút thay đổi ở vẻ mặt chàng cũng khiến nàng

hoảng sợ. Cuối cùng chàng đã đọc xong bức thư. Chàng nói một cách mệt mỏi:

– Luôn luôn không người này thì người khác !

Surabhi nín thở. Chuyện phải đến đang đến —nàng biết thế nàng biết thế.

– Suru này, chúng ta có thể giúp được bao nhiêu ?

Chàng nói một cách quá mệt nhọc.

– Kanti muốn mượn chúng ta một số tiền.

– Hẳn có nói gì nữa không ?

Nàng hỏi một cách cẩn thận.

– Chẳng còn gì quan trọng hơn chuyện đó cả.

Rồi chàng trông thấy nỗi sợ hãi trong cặp mắt nàng. Chàng dịu dàng động tay vào vai nàng và nói :

– Tại sao em có vẻ hoảng hốt thế, Suru ? Có điều gì làm em sợ hãi chẳng?

Những tiếng đó, được thốt ra một cách thân yêu, khiến cho lòng nàng lập tức nhẹ nhõm, Chồng nàng đang ngồi đó, nàng úp mặt vào đùi chàng và những tiếng nức nở thoát ra từ cổ họng nàng. Chẳng bao lâu cả thân thể nàng rung chuyển vì thốn thức.

Chồng nàng ân cần nâng cằm nàng lên và hỏi một cách nhẹ nhàng.

– Có chuyện gì vậy, Suru? Vì sao em khóc ?

Nàng ngó chồng với cặp mắt đầy nỗi yêu đương. Bây giờ đã tới lúc thú tội. Nàng hé cặp môi, nuốt cục hàu ở cổ họng, nhưng lại một lần nữa không một tiếng nói nào phát ra cả. Chỉ có những giọt lệ long lanh như những viên ngọc trai lăn xuống đôi má nang.

Rất bối rối và lo âu, chồng nàng âu yếm vuốt tóc nàng và hai bàn tay chàng cảm thụ sự óng mượt của mái tóc ấy.

– Cứ nói đi nào, Suru, có chuyện gì vậy? Hãy tin cậy vào anh.

Cả con người nàng tràn ngập lòng tốt của chàng. Do sức xung động, nàng ôm chặt lấy chàng. Cuối cùng, nàng nói lên được, nhưng nàng chỉ nói :

– Em muốn anh trở về nhà sớm hơn
Anh về trễ làm em bồn chồn lo sợ quá,

GULABDAS BROKER

LÊ HUY OANH dịch .

